

Marku je razodel odkritosrčno, kaj je storil, ter ga prosil odpuščenja. Marko ga je očetovsko posvaril in mu odpustil. Janeza pa je zmodrilo za vselej. Zapomnil si je prijateljevo svarilo: „Nezvestoba se sama tepe.“ A naučil se je iz tega jako neljubega prigodka še vse kaj več. Spoznal je, da je tukaj višja moč posegla vmes, da je udarila — predobra roka nebeškega Očeta. V nedeljo ni šel na somenj s tovariši, marveč v domačo cerkev — k spovedi in iz srca je hvalil predobrotljivega Boga, ki ne celi le telesnih ran, marveč tudi dušne. *R. R.*

Božična legenda.

Odeja bela zemljo krije.
In burja kaže svojo moč,
Že poje zvon na čast Marije,
Večer postane — sveta noč.

V samotni koči kraj doline
Se zbrala je družina vsa:
Preskrbna mati, oče Tine,
Otroka bogoljubna dva.

Po stari šegi vžge kadila,
Kropi krog biše gospodar,
Med tem pa mati je molila
In z njo otrok nedolžnih par.

O rojstvu božjem govorijo
In pesmi Jezušku pojo,
Marijo z Jožefom častijo,
Ko pozno trka še nekdo.

Glej z nežnim glasom prosi milo
Priprosto dete vhogajmé;
Vso silo mraza je čutilo,
Proseč naprot molí roke.

Veselega obraza oče
Z otrokoma brž prihite,
Vsak malemu postreči hoče
In zljajšati britkost, gorjé.

Z jedili ga krepčajo radi,
Kar borna kočá jih ima,
Veselo vživa gost jih mladi,
Hvaležen vsem je iz srca.

»Moj oče,« pravi, »naj vam plača,
Kar ste storili mi sedaj,
Že tu naj vam bogato vrača
In potlej dá nebeški raj.« —

Zvonovi praznično donijo
Božičnico oznanjajoč,
In v cerkev stariši hitijo,
Že blizo svéta je polnoč.

A kmalu deklica se vzdrami
In kliče bratca preglasno:
»Ne slišiš godbe li nad nani,
Ki se razlega presladko?«

Omamljen sladkega še spanja,
Si mane deček naš oči,
Je-li resnica vse, ne sanja?
Prepričati se koj želi.

Na okence se nizko spravi
Nedolžni deček, zre v nebo,
Ki v divni kaže se bliščavi,
Da skoro zgublja vid oko.

Krilatcev vidi brez števila,
Vsak z rajskim svitom je obdan,
Razlega godba se premila,
Vmes poje zbor ta prekrasan.

Med njimi dete, zapuščeno
In siromašno pred tako,
Najkrasneje je razsvetljeno
In krona diči mu glavo.

»Jaz Jezušček sem,« sladko pravi, Odruga brst od jelke krasne
 In jima blagoslov svoj dá, In ga otrokoma poda,
 »V nebeški se bo svetil slavi, Želeč, naj jima v srečo hasne,
 Kdor usmiljeno srce ima.« Naj sadja dá prežlahtnega.

V nebo se dete je vrnilo,
 A brst božično je drevo,
 Otrokom dolgo let število
 Darov prinaša sto in sto.

— va.

